

Туй е винагы противно
 На Бакхова законъ.
 Време вече да вървимы
 Еще малко ны държи
 Тука Хиосското вино.
 Вино вино!
 Също миро,
 Като цвѣтье
 Миризливо,
 Да са пѣни
 До край време.
 Нощъ-та вече са минува
 И прекрасната зора
 Гаси звѣзды . . . Постой еше,
 Спри са, спри са,
 Свѣтло слънце,
 Вѣченъ изворъ
 На всемирныя животъ.
 Нека сокътъ Діонисовъ
 Съ бавеньето на светото
 И пречисто твое лице
 Сладострастно са слѣе
 Съ кремовець на Венера.

Сичкитъ призованы ржкоплеснахж усърдно, защото бѣ невъзможно да не аресватъ стиховетъ, творецътъ на които бѣше угостительтъ.

— Чиста Гръцка поезія! рече Лепидъ. Римскійтъ езукъ безъ сумягчїе нема душата, силата и енергіята на Гръцкія.

— Наистина, тзи поезія, рече Клодій, съ покрита иронія, е погорня отъ устарѣлата ѣ безискуственна ода на Хорация, която слушахмы преди малко. Тя е превъсходна іонійска пѣсень, и отъ туй ми хрунва на ума идеята на една здравца. Прїатели да піемъ за здравіето на прекрасната Іона.

— Іона? Туй е гръцко име, рече Главкъ; съ благодареніе, но коя е тзи Іона?

— Имашъ право да пыташъ, защото скоро си дошълъ въ Помпея, пнакъ твоего незнаяне заслужваше острацизмъ, рече Лепидъ, като искаше да покаже остроуміе. Който не познава Іона, той не познава най-скжпоцїнныя елмазъ на този градъ.

— Рѣдка хубость, рече Панса. Какъвъ гласъ!